

PRÁVA A POVINNOSTI ŽENY V ISLÁMU

LÁSKA PRO VŠECHNY,
NENÁVIST PRO NIHOHO

Islám učí o absolutní rovnosti mužů a žen. Nikdo není lepší než příslušník opačného pohlaví jen proto, že patří k určitému pohlaví. Svatý Korán, Alláhova kniha o lidské přirozenosti, se zásadně zabývá lidskou duší. A duše není ani žena, ani muž. Alláh říká, že lidé by mezi sebou měli soupeřit se spravedlností a poctivostí (2:149). Neměli by se stavět na odpor proti tomu, co dal Alláh ostatním, ale měli by si navzájem prokazovat dobro a pomáhat si rozvíjet nejlepší vlastnosti.

Žena má stejně jako muž právo na vzdělání, ba dokonce povinnost získávat znalosti (hadís Ibn Madžáh). Stejně jako muž může dosáhnout nejvyšších stupňů lidského vývoje a získat blízkost a lásku Boha. Jako muslimka má stejně jako muslim povinnost vytvářet mír a šířit ho. Měla by se snažit upevnit v sobě islámské ctnosti, jako je trpělivost a milosrdenství, a přispět tak k rodinnému míru. Měla by být milujícím a loajálním partnerem svého manžela a neměla by mu odporovat. Neměla by být nucena do manželství proti své vůli, má právo se rozvést a neměla by být jednoduše opuštěna (Abu Daud). Není služebnicí svého manžela, jak kdysi řekl Alláh zaslíbenému Mesiáši, Hadhratovi Mirzovi Ghulamovi Ahmadovi, mír s ním, reformátorovi doby, v níž žijeme, předpověděnému Svatým Prorokem (Tadhkirah). Měla by se snažit být svým dětem dobrou matkou, ale výchova potomků je také povinností jejího manžela.

Neměla by popírat svou přirozenost nebo odmítat věnovat určité období svého života dětem jen proto, že se jí povrchní požitky a cíle kariéry či rozkoše zdají důležitější. Může však po dohodě s rodinou zastávat všechny funkce ve státě a společnosti, kterých je schopna. Podle islámu je však manžel povinen finančně zabezpečit ji i rodinu, zatímco majetek, který získá sama, je pouze její.

Ženy v islámu jako představitelky státu a ve všech možných povoláních, ať už jako právničky, lékařky, obchodnice, vědkyně, učitelky nebo básnířky, dokázaly, že podle učení Svatého Proroka Muhammadasaw, mír a požehnání s ním, nejsou bytostmi druhé kategorie.

Mají právo na dědictví po rodičích a příbuzných, ale protože jejich manželé mají povinnost živit rodinu, zatímco ony jsou od této povinnosti osvobozeny, náleží jim méně. Muslimka má podle Koránu právo na to, aby s ní její manžel zacházel dobře, s péčí, něhou a láskou (30:22). Svatý Prorok Muhammadsaw, mír a požehnání Alláha s ním, je v tomto ohledu pro lidi nejlepším příkladem. Nikdy nebil ženu ani dítě a o své družky se staral věrně a spravedlivě (hadís Tirmidhi).

Žena by měla vynaložit veškeré úsilí, aby se domov stal rájem, kde může najít klid se svou rodinou (30:22). Proto by měla stát při svém muži v krizových situacích a neměla by odhalovat jeho slabosti před ostatními (4:35). Neměla by být panovačná a tvrdohlavá v prosazování svých sobeckých zájmů, ale měla by se stejně jako její manžel snažit pokorně plnit úkoly dne a usilovat o svůj životní cíl: vstup do ráje na Onom světě, který je čistě duchovním místem (4:125). Radosti ráje jsou ve Svatém Koránu popsány jak pro ženy, tak pro muže, a je fatální chybou myslet si, že obrazy, které Alláh používá ve Svatém Koránu pro krásy ráje, jsou určeny pouze pro muže (9:72).

Aby však nepřitahovala cizí muže, měla by své pozemské přednosti a půvaby nechat zakryté, protože patří ke krásnějšímu pohlaví, a Alláh učí, že by si měla zachovat svou důstojnost a být rozpoznatelná jako muslimka (tj. v překladu: oddaná Bohu) tím, že se bude vhodně oblékat (33:60). Nejvyšší ideály věrnosti a lásky jsou pro ni stejně žádoucí jako pro jejího manžela, oba mají žít podle představ, které Alláh vyložil ve Svatém Koránu jako cestu k duchovní dokonalosti. Když Alláh ve Svatém Koránu říká, že lidé se vyznačují fyzickou silou (4:35), neznamená to, že ženy nemohou co nejlépe rozvinout svou přirozenost a zaujmout vysoké a nejvyšší pozice v ráji. Alláh tímto výrokem rozlišuje pouze ve sférách vlivu, nikoli však z hlediska kvality lidské bytosti. Svědčí o tom mnohé svaté ženy islámu.

Ahmadíja Muslimský Spolek, oficiálně Ahmadiyya Muslim Jama'at (doslova arabsky: „společenství“), je celosvětové islámské hnutí obrody, které vzniklo v roce 1889 v indickém Qadianu ve státě Pandžáb. Založil jej Mirza Gulám Ahmad (1835–1908), který se prohlásil za slíbeného Mesiáše a Mahdího. Z tohoto titulu Ahmad tvrdil, že je metaforickým naplněním proroctví z různých náboženství světa, která předpověděla druhý příchod náboženských osobností jako Ježíš a Krišna. Stoupenci ahmadijské víry – název odkazuje na jiné křestní jméno Mohameda, tedy Ahmad – jsou označovány jako ahmadijští muslimové nebo jednoduše ahmadijové.

Mirza Gulám Ahmad založil společenství dne 23. března 1889, když formálně přijal věrnost od svých podporovatelů. Byl plodným autorem, za svůj život napsal 85 knih, v nichž sdílel – podle svého tvrzení – pravé, původní mírové učení islámu, které učí Mohamed a Korán. Zatímco ostatní muslimové věří, že proroctví i božská zjevení již skončila, Mirza Gulám Ahmad tvrdil, že je příjemcem zjevení od Boha, a soustavně psal o různých duchovních zážitcích. Jednalo se například o zážitky se zjevením, kdy tvrdil, že mu Bůh odhalil budoucí události, někdy i celosvětového významu. Zveřejňoval proroctví různé povahy; jeho stoupenci o nich tvrdí, že se naplnila prostřednictvím událostí jako zemětřesení, třetí morová epidemie a první světová válka.

Zemřel 26. května 1908 a shromáždil odhadem na 400 000 stoupců, kteří se během 23 let jeho údajného proroctví stali členy společenství Ahmadiyya Muslim Jama'at. Od jeho úmrtí Jama'at vedla řada chalífů a Společenství se rozšířilo do více než 200 zemí celého světa. Společenství Jama'at má silnou misijní tradici a tvrdí, že má desítky miliónů stoupců napříč celým světem. Významně jsou koncentrováni v jižní Asii, Indonésii a západní a východní Africe a zavedené odnože působí v západních zemích, a to pod vedením stávajícího chalífy Mirzy Masrúra Ahmada, který sídlí ve Velké Británii.

 +420 731 191 110

 info@ahmadija.cz

 www.ahmadija.cz

